

El Benicarló ONDA URBANA agraeix a la seua afició el seu comportament durant la celebració dels quarts de final del play-off

text ONDA URBANA fotos GREGORIO SEGARRA

El club benicarlano vol agrair públicament als més de 2.000 afeccionats que es van donar cita en el pavelló municipal de Benicarló, durant la celebració del primer i tercer partit de quarts de final del play-off pel títol davant el MRA Navarra, el seu comportament exemplar i el lliurament amb la qual van donar incondicionalment al seu equip. La directiva del club benicarlano sent un enorme orgull de tenir una afició que, des del respecte a l'equip rival, celebra, protegeix i ovaciona al seu equip sense perdre els valors i donant una lliçó del que ha de ser l'afició d'un club.

AL mateix temps, el club vol felicitar a la plantilla del MRA Navarra per la seua esportivitat i la seua conducta una vegada va finalitzar la trobada, en el que van quedar eliminats del play-off pel títol.

Situacions com les viscudes en el municipal de Benicarló, el dissabte una vegada va finalitzar l'eliminàtoria de quarts de final davant el MRA Navarra, són les que fan gran el nostre esport i fomenten els valors esportius.

Autobusos cap a Madrid

El club del Baix Maestrat ha gestionat conjuntament amb la Diputació de Castelló, dos autocars per a presenciar en directe la trobada davant el Boomerang Interviu, corresponent a les semifinals del play-off pel títol, que es disputarà el dijous, 7 de juny, a les 21.00 hores en el pavelló Caixa Madrid d'Alcalá d'Henares.

Per la tele

Televisió Espanyola retransmetrà, de forma íntegra i a través dels seus canals La2 i Teledporte, l'eliminàtoria de semifinals del play off pel títol que enfrontarà a Boomerang Interviu i a Benicarló ONDA URBANA.

A PER LA FINAL!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Número 588 - 8 juny 2007 - 1'5 euros
setmanari d'informació general i cultural- Any XIII

la veu de Benicarló

Quí va ser Marcelino Domingo?

**Territori concedeix a IFF-Benicarló
l'autorització ambiental integrada**

**El Benicarló ONDA URBANA celebra
els quarts de final del play-off**

Quí va ser Marcelino Domingo?

Ministre d'Instrucció Pública va morir a l'exili per les seues idees republicanes. Gran demòcrata i antifeixista, va destacar pel seu paper revulsiu en la construcció d'escoles i la creació d'un cós de mestres de prestigi

text REDACCIÓ

La República dels Somnis, l'escola durant la II República", va ser el títol de la xerrada i exposició organitzats pel sindicat STEPV-IV dins dels actes precongessuals. Maria del Carme Agulló és una investigadora del Departament d'Educació Comparada i Història de l'Educació a la Universitat de València, on exerceix la docència a la Facultat de Ciències de l'Educació i a l'Escola Universitària de Magisteri especialitzada en la història de l'educació al País Valencià, en especial durant la IIª República i el franquisme.

En la seua xerrada aquesta erudita va parlar de la incidència de la II República en les escoles de les comarques de Castelló, de la política educativa, del paper impulsor de Marcelino Domingo, del pla de construccions en la província i de figures com Soler i Godes i de la professora de l'Escola de Magisteri de Castelló, Rosa Roig. Al concloure la xerrada es va donar inici a l'exposició "La República dels somnis", la qual plasma en imatges i materials els episodis d'aquest període històric a les comarques de Castelló. Mestres de la república i alumnes fotografats a les classes, vitrines amb llibres de text, quaderns de l'alumnat i material de suport es

poden veure en aquesta mostra que pretén ser un homenatge a les mestres i els mestres que van viure aquella època. Tots ells i totes elles van ser processades pel simple fet de ser mestres.

Marcelino Domingo

Especial atenció va merèixer la figura de Marcelino Domingo (Tortosa, 1884- Toulouse, 1939). Mestre i periodista, va ser triat regidor l'any 1909 i col·ligat amb Lerroux com a republicà independent va ser diputat a Corts per Tortosa en 1914. Membre de la maçoneria. Al costat de Layret va fundar el Bloc Republicà Autonomista i junt

El prebenjamí "A" del Benicarló Base Futbol es va proclamar campió

L'equip prebenjamí "A" del Benicarló Base Futbol es va proclamar campió del seu grup. Aquest equip, format per xiquets de set i vuit anys, ha guanyat vint-i-cinc partits, n'ha empatat un i no n'ha perdut cap. També cal destacar que ha marcat 219 gols. Enhorabona a tots.

Els jugadors amb els seus entrenadors i germans

Noves victòries a l'Interclubs de Castelló

El Club Natació Benicarló va aconseguir 4 noves mínimes nacionals i 4 autonòmiques en la 6a Edició del Trofeu Interclubs celebrat en la piscina provincial de Castelló el passat 2 i 3 de juny de 2007 i un gran nombre de victòries en les diferents sèries disputades pels vuit Clubs que van nadar en l'esdeveniment esportiu.

L'equip femení va donar el pas necessari per a aconseguir, en estes jornades, tres noves mínimes nacionals, per part de Susana del Olmo, en els 100 m lliures amb el 1r lloc i un crono d'1:02.5; Raquel Fabregat, en els 100 m esquena, aconseguint el 2n lloc i un crono d'1:15.73 i Paula Saura en els 200 m braça aconseguint el 1r lloc i un crono de 2:52.99. Dins de les marques autonòmiques, es van aconseguir noves mínimes en els 100 m papallona per María Coll i en els 100 i 200 m esquena per Sara Marqués.

Van destacar en: 50 m papallona, amb el 1r lloc de Paula Saura i crono de 32.66; 100 m estils, 2n lloc de Meritxell Sospedra amb un crono d'1:21.70; 3r lloc d'Andrea Fuentes amb un crono d'1:22.35 i 4t lloc de Sara Marqués i un crono d'1:24.61; 100 m braça, 2n lloc de Susana del Olmo amb un crono d'1:19.88; 50 m braça, amb el 4t lloc d'Inmaculada Cerdá i un crono de 45.64; 50 m esquena, 4t lloc de Jannina Rodríguez amb un crono de 36.33; 200 m papallona amb un 4t lloc de Raquel Fabregat i crono de 2:44.46 junt amb Montserrat Astor i Oihane Rolindez que van rebaixar marques en les seues distintes proves.

L'equip masculí va donar una nova mostra de qualitat pescant nova mínima nacional en els 100 m lliures, amb el 1r lloc i crono de 54.60 de Marc Fresquet i nova mínima autonòmica per part de José Antonio Adell i crono d'1:04.14, afegint a l'esdeveniment les 4 curses guanyades per Miguel Piñana en este espectacular cap de setmana.

Van destacar en: 100 m esquena, 1r lloc de Miguel Piñana i crono d'1:01.85; 200 m estils, 1r lloc de Miguel Piñana i crono de 2:17.97 i 3r lloc de Marc Fresquet, amb un crono de 2:22.07; 50 m esquena, 1r lloc de Miguel Piñana amb un crono de 28.78, 200 m papallona, 1r lloc de Miguel Piñana i crono de 2:18.60; 100 m papallona, 2n lloc de Marc Fresquet i crono d'1:03.85; 200 m braça, 2n lloc d'Agustín Parra i crono de 2:50.70; 400 m lliures, 2n lloc de Marc Fresquet i crono de 4:22.24; 100 m lliures, 4t lloc de David Marqués i crono d'1:00.62; 100 m estils, 3r lloc d'Agustín Parra i crono d'1:10.06, 4t lloc de David Marqués i crono d'1:11.22; 400 m estils, 3r lloc d'Agustín Parra i crono de 5:27.72; 50 m papallona, 3r lloc de Genis Senén amb un crono de 30:86. Dins de les diferents sèries els nadadors Vicent Prats, Javier Traver, Marcos Fuente i Ferrán Remolina van realitzar excel·lents carreres.

BOICOT

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

Sincerament, crec que continuar una setmana més amb la present pàgina no té cap sentit. L'actitud més assenyada i elegant seria anar-me'n cap a casa fins que la pretemporada del CDB començara a moure. Ho agrairíem tots, estic convençut. Qui ha de suportar unes setmanes més tanta poca lliga i tant de desfici? Ningú. Més en diré, si el tiranet tal i com ja ha fet m'amenaça que continue –es tracta d'omplir i omplir es veu- seguiré, però des d'ací i des d'ara mateix proposo un boicot radical per a aquesta secció de La Veu de Benicarló. Per favor, a partir d'aquesta línia que no llegisca ningú res més de la meua estrafolària col·laboració fins, per exemple, les festes d'agost. I encara pegaré una volta més a la rosca. No diré com un escriptor Manuel Puig en una novel·la seua amb el suggerent títol de "Maldición eterna a quien lea estas páginas", però a mi no m'importaria gens que qui no secundara degudament el boicot proposat unes ratlles més amunt tinguera cagueroles un parell de dies.

A partir d'ací ja tot és escriptura automàtica. No sé què escric ni què dic ni penso repassar-ho no siga cas que em succeesca algun esdeveniment indesitjat. Mentrestant, procuraré anar omplint l'espai que em queda amb alguna cosa de substància o no. No sé, igual no estaria malament encetar alguna polèmica i dur-la fins a l'últim extrem i allargar-la dies i dies. Si jo fóra –que no ho sóc- un aguerrit reporter d'El Mundo del Siglo XXI i de la Cadena de Ondas Populares Españolas, per exemple, seria conscient que el CDB em podria proporcionar suficient material com per tindre marro una bona temporada. Se m'acuden alguns temes. A saber. Per què encara

no es diu oficialment Pitxi Alonso el camp del Benicarló? Hi té alguna cosa a vore amb el tema el nostre president? El futbol al nostre poble és només el CDB? O, jo què me sé, és positiu o negatiu que president i entrenador tinguen un nivell d'afinitat i compenetració tan estret que hom puga pensar que són la mateixa persona? Seria interessant que el Benicarló jugara només amb xiquelots del poble? És més, qui és un jugador del poble?, qui viu i treballa a Benicarló, qui ha nascut a Benicarló encara que no hi visca?, tindre un parent en grau primer de consanguinitat és suficient? És foraster qui té una nòvia ací?, i si al futbolista en qüestió se'l porta de fora i se li busca una nòvia –no res, un arreglet- del terreny? En fi, debats dels quals començaria a parlar i no acabaria mai perquè, és cert, el Benicarló és un filó inesgotable d'inspiració per a qualsevol reporter que es crega que ho és.

I encara em vénen al pensament més qüestions, però d'aquestes en tinc la resposta. Per exemple, quina relació té el CDB amb la llengua pròpia d'aquest poble? Sense cap temor estic en condicions d'afirmar que el nivell de normalització lingüística que hi ha al si de la meua estimada entitat és zero. Bé, tampoc cal ser tan derrotista. Alguns jugadors es comuniquen entre ells en valencià i el públic majoritàriament recorda la família de l'àrbitre en llengua vernàcula. I el cas de Xoco és un tant peculiar.

Xoco és un diglòssic perfecte. Quan escridassa els jugadors ho sap fer indistintament en les dues llengües oficials del país, perdó, perdó, comunidad volia dir. Les expressions en castellà, llevat de les estrictament tàctiques, tendeixen –Déu meu- a la blasfèmia i això no està gens bé, algú li ho havia de dir; ara bé, quan parla en valencià li surt la vena més de la terra i sense anar més lluny l'últim dia li va dir a un futbolista que era una abercoc (sic); és clar, no se li acut comenatar-li a un futbolista que no reunesca les condicions més amunt descrites que "eres un albaricoque", no quedaria gens fi. Continuo amb aquest interessant estudi sociolingüístic del nostre entrenador. Enguany, i és això rigorosament cert, Xoco ha fet una acarnissada defensa de la unitat de la llengua lluny dels postulats de la senyora (senyoreta em penso) Rita Barberà que va dir en un perfecte espanyol que ella era la veritable defensora de l'idioma valenciano. Per què ho deia això? Ah, sí, perquè el nostre entrenador s'ha adreçat sempre a l'andorrà Xavi en un perfecte català –propi de Benicarló i també del país dels Pirineus- i aquest li ha fet cas o no però l'ha entès.

Un altre dia aprofundiré amb la qüestió de la normalització lingüística. I parlaré de la impressionant poca sensibilitat que ha demostrat el senyor Utiliano Martínez en els seus anys de mandat envers la llengua del poble on viu. A Marcos Marzal des de La Veu se li van dedicar unes recordades línies per no fer massa cas de la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià i a aquest senyor no se li havia dit res fins ara. No pot ser això, veritat? Doncs això, continuaré la setmana vinent amb aquest tema. A més, diré tot el que voldré, perquè com sé de cert que això no ho lligirà ningú... Ni jo mateix.

ve de la p gina anterior

a d'altres el Partit Republicà Català (1917). Va participar en el moviment vagoista barceloní de 1917, pel que va ser empresonat. Va formar part d'Aliança Republicana. En 1929 juntament amb Álvaro de Albornoz i Ángel Galarza va fundar el Partit Radical Socialista. Va intervenir en el Pacte de Sant Sebastià de 1930.

Proclamada la República va ser nomenat ministre d'Instrucció Pública (per a compensar les milers d'escoles tancades per la prohibició d'ensenyament a l'església va crear més de 7000 escoles i centres d'ensenyament secundari, va donar gran auge a l'ensenyament popular i, encara que molt polititzats, el nomenament de professors per a substituir als expulsats. A més va

incorporar eines d'innovació pedagògica. Va ser ministre d'Agricultura, Indústria i Comerç (1931 i 1933) i amb el triomf del Front Popular de nou ministre d'Instrucció Pública. Després de l'ascens de la CEDA va unir el seu partit a l'Acció Republicana d'Azaña, donant lloc a Esquerra Republicana.

Ja després del colp d'Estat militar de Franco, va visitar León

Blum a França per a demanar-li ajuda estrangera per a la guerra arribant a intervenir en reunions dels maçons a París. Acabant la guerra va fugir a França (Toulouse). Les seues principals obres son: On va Catalunya? (1927), ¿Adónde va España? (1930) i La experiencia del poder (1934).

Les eleccions han provocat que el proper alcalde de Benicarló siga un parent de Marcelino Domingo i al damunt durà el mateix nom. Benicarló recentment ha dedicat una plaça a l'exministre d'Instrucció i Agricultura. Mai la dreta havia, ni ha, reivindicat la seua figura, fins al punt que en una agosarada resposta a una pregunta periodística Marcelino Domingo (PP-2007) va arribar a dir que "avui seria del PP", saltant-se i obviant tot l'ideari republicà del moment.

"Benicarló recentment ha dedicat una plaça a l'exministre d'Instrucció i Agricultura"

El PP de Benicarló anuncia que seguirà en la Taula del Sénia

text REDACCIÓ

El Partit Popular de Benicarló va anunciar ahir, malgrat la línia crítica del PP de la comarca i de Castelló, "que seguirà en la Mancomunitat de la Taula del Sénia per a valorar el seu funcionament", va assegurar el futur alcalde Marcelino Domingo. El cap de llista del PP, que va obtenir 6.000 vots en els comicis del dia 27 de maig, va recordar que la localitat ha pagat la seua quota i és de les localitats que per demografia més contribueix a aquest ens i que, a més, hi ha compromeses ajudes per als camins rurals de la localitat. "Veurem com funciona i si va bé ens quedarem i si no, no estarem", va assegurar Domingo.

Les afirmacions de Domingo van ser secundades per Antonio Cuenca, que en el repartiment de funcions es perfila com l'home fort, al passar a ser primer tinent d'alcalde i edil d'Urbanisme i empreses concessionàries. Segons Cuenca "ens correspondrà defensar els interessos de Benicarló i si quan arribe el moment de defensar el transvasament de l'Ebre, la Mancomunitat no ho defensa, ens replantejarem estar".

El PP de Vinaròs sempre ha qüestionat la mancomunitat de municipis limítrofs aragonesos, valencians i catalans que s'uneixen per aquelles coses que els beneficien i no per les quals els separen, com podrien ser les postures enfrontades arran del Pla Hidrològic Nacional, fins i tot la denomina

obertament "la taula del carajillo". El PP de Morella tampoc veu malament la mancomunitat. El president provincial del PP Carlos Fabra sempre ha censurat tal mancomunitat malgrat que presideix la Mancomunitat del Maestrazgo amb Terol. El propi cap de llista del PP a les autonòmiques, Alejandro Font de Mora, va ironitzar en campanya electoral assegurant que la Taula del Sénia "es beu la nostra aigua".

Equip de govern

Marcelino Domingo va comparèixer en roda de premsa per a donar a conèixer el pròxim equip de govern i agrair el suport del 52,31 % dels vots. El 16 de juny, després de la presa de possessió, Antonio Cuenca serà el primer tinent d'alcalde i responsable d'Urbanisme, Medi ambient i empreses concessionàries. El policia expedientat per les crítiques a Juan María Calles i el protocol de seguretat, Ramón Soriano, s'encarregarà de Policia i Seguretat Ciutadana. Cultura: Raquel Durà; Benestar Social, Sanitat i Dona: Sara Vallés; Contractació i escombraries: Marcos Marzal; Economia i Hisenda: Pedro Bautista; Esports: Joaquín Pérez Olló; Personal, Turisme i Platges: Mamen Iruretagoyena; Festes: Carlos Salines i Agricultura, Brigada i Pesca: Eduardo Arín. Marcos Marzal serà segon tinent d'alcalde, Sara Vallés la tercera i Raquel Durà la quarta.

Els tallers Asfibe de Benicarló lliuren a l'Autoritat Portuària de València l'embarcació per a la Copa Amèrica

Ha costat sis milions d'euros i suposa la punta de llança de la nova activitat nàutica de les drassanes

text REDACCIÓ

L'embarcació per a l'Autoritat Portuària de València que ha construït l'empresa Asfibe de Benicarló, es troba ja a València. Aquesta drassana de construcció i reparació d'embarcacions de polièster reforçat amb fibra de vidre, de pesca i d'esbarjo, va atendre a l'encàrrec d'aquesta institució per a poder disposar d'un luxós vaixell des d'on vigilar als velers que competeixen en l'antiga i prestigiosa Copa Amèrica i rebre als convidats i autoritats.

Fa escasses setmanes el casc de l'embarcació va entrar en contacte amb l'aigua i es van realitzar les proves de flotabilitat i estabilitat mitjançant la distribució de pesos en l'interior d'un casc de 28 metres d'eslora i una mànega de set. El vaixell compta amb un motor de 2.800 cavalls, el que li confereix les característiques de potència i velocitat necessàries que requereix aquesta prestigiosa competició del calendari nàutic internacional. L'àmplia experiència d'Asfibe en la construcció i reparació de pesquers ha facilitat el disseny i construcció d'aquest iot, que destaca per la seua resistència mecànica, excel·lent maniobrabilitat i lleugeresa dels materials utilitzats. A més tampoc escatima en serveis com el wi-fi.

La construcció del vaixell en les modernes drassanes

de Benicarló ha despertat expectació entre les empreses relacionades que han intervingut en la seua execució i els treballadors de l'empresa. Aquest encàrrec suposa la punta de llança de la nova activitat de construcció d'embarcacions d'esbarjo que ha inaugurat recentment la firma benicarlanda, que compta amb vaixells de la seua fabricació per tot el litoral mediterrani. En els últims mesos han contemplat la seua execució autoritats com el conseller d'Empresa, Universitat i Ciència Justo Nieto o l'aleshores subdelegat del Govern, Juan María Calles. La moderna embarcació ha tingut un cost de sis milions d'euros.

El director general de Recursos Pesquers diu que la directiva europea Hàbitat obliga a crear un Àrea Marina Protegida a les Illes Columbretes

text REDACCIÓ

El director general de Recursos Pesquers del Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació, Fernando Curcio, va explicar que la normativa europea Hàbitat obliga a crear unes zones de protecció en l'Atlàntic i en el Mediterrani "que van més enllà de la reserva marina". La nova figura respondrà al nom d'Àrea Marina Protegida, i el seu objectiu serà la conservació dels ecosistemes marins (no només la pesca, també coralls, muntanyes submarines i diverses espècies amenaçades). Pel que a les Columbretes respecta, el director general va assenyalar "que serà declarada Àrea Marina Protegida tot el seu litoral, per a aconseguir una regulació d'usos més d'acord amb les necessitats de l'entorn".

No obstant això, Fernando Curcio va assenyalar que es tracta d'un projecte liderat pel ministeri d'Agricultura Pesca i Alimentació, en el qual també col·laboren altres ministeris, però que es troba en un estat "embrionari", ja que l'única cosa que s'ha fet ha estat cartografiar el fons marí. Curcio va destacar que abans de prendre cap decisió "es realitzaran reunions tècniques" a les quals seran convocats els pescadors, perquè entre totes les parts afectades "es puguen regular els usos que s'han

de mantenir a partir d'ara en Columbretes i el seu entorn".

El director general va destacar que existeix voluntat de "consens", i va assenyalar que no és segur que la decisió que finalment s'adopte "vaja a afectar a l'activitat professional dels pescadors". Segons va dir, "la decisió es prendrà una vegada analitzada la realitat de la zona". Va afegir que, "el que es pretén és la protecció de l'ecosistema, un fet que en ocasions passa per no permetre la navegació de vaixells de gran potència o per la prohibició de realitzar un cablejat submarí". De moment no hi ha dates per a l'inici de les reunions tècniques, ja que segons Curcio, "ara s'està treballant en el projecte del Cachucho a Astúries". El director general creu que encara passaran "diversos mesos" fins que s'iniciïn aquestes trobades.

DELEGACIÓ D'HANDBOL PORTS-BAIX MAESTRAT

text REDACCIÓ

FINAL LLIGA ALEVÍ

Passat dissabte 26 de maig es van celebrar les finals de lliga aleví en Alcalà. A aquesta localitat van arribar els quatre finalistes tant en categoria masculina com femenina.

A les 10 del matí començaven les semifinals, on van dominar en categoria masculina els equips de Cervera i Canet. En categoria femenina van accedir a la final Alcalà/Alcossebre i Benicarló.

Els guanyadors van ser, per part masculina, Cervera i, per la femenina, Alcalà/Alcossebre.

Al final, repartiment de trofeus i torrada final de festa.

SEMIFINALS GRUP MASCULÍ

ALCALÀ 4-12 CERVERA
CANET 10-6 ALCOSSEBRE

SEMIFINALS GRUP FEMENÍ

SANT MATEU 7-9 ALCALÀ/ALCOSSEBRE
BENICARLÓ 12-4 PENÍSCOLA
3r LLOC MASCULÍ
ALCOSSEBRE 11-5 ALCALÀ

3r LLOC FEMENÍ

PENÍSCOLA 4-12 SANT MATEU

FINAL MASCULINA

CERVERA 10-6 CANET

FINAL FEMENINA

BENICARLÓ 6-10 ALCALÀ/ALCOSSEBRE

QUADRE FINAL

POSICIÓ	MASCULÍ	FEMENÍ
CAMPIÓ	CERVERA	ALCALÀ/ALCOSSEBRE
SEGON	CANET	BENICARLÓ
TERCER	ALCOSSEBRE	SANT MATEU

Fitxa de subscripció a La Veu de Benicarló

NOM _____ COGNOMS _____
DOMICILI _____
POBLACIÓ _____ CP _____ TEL. _____

Se subscriu a **La Veu de Benicarló**, per l'import de: 75,00 Eu. (50 números, anual) prorrogable si no hi ha ordre en contra (l'anul·lació caldrà avisar-la amb dos mesos d'antelació). Als enviaments fora de Benicarló caldrà afegir 24,00 Eu. anuals.

Forma de pagament: (1) Domiciliació o (2) transferència bancària

(1) Remeteu aquesta butlleta i la domiciliació bancària per 75,00 Eu. (50 números, anual) a **Associació Cultural la Feram de Benicarló** (C/ Sant Francesc, 95 Casal Municipal • 12580 Benicarló)

Signatura: _____ d _____ de 2000

Domiciliació bancària

BANC/CAIXA _____
ADREÇA _____ POBLACIÓ _____ CP _____
NOM I COGNOMS DEL TITULAR DEL COMpte _____

Codi de Compte: Entitat Sucursal Control Compte número

Senyors: els demano que, fins a una nova ordre, atengueu els rebuts que els presentarà l'Associació Cultural la Feram de Benicarló per l'import de subscripció a La Veu de Benicarló.

(2) Transferència bancària de 75,00 Eu (50 números anuals), a favor de l'Associació Cultural La Feram de Benicarló. C/C: 3162 1201 07 1153776529. La transferència s'haurà de realitzar abans de la recepció del primer número de la subscripció realitzada (obligatori l'enviament per fax, del comprovant de la transferència o de l'ordre de pagament, al 964 47 56 98). Fins la recepció d'aquest no es remestra el primer exemplar de la subscripció.

SI ESTE PEIX ESTÀ VERD, CÒM ESTARÀ DE MADUR?

text H.A.V. foto: LA FILOXERA

Com si d'un assaigament entre amics per a lo que sel's venia damunt al dia següent (tocar en la inauguració del Festival de Cine de Penyiscola el himne motero "Born to be wild" a Peter Fona, junt a Loquillo, Ramoncín y Santi Campillo), els alicantins "Greenfish", van ser acollits en la mitica sala de concerts penyiscolana "Hot Rod Bar".

A pesar de ser ja unes cares conegudes, si un tancaba els ulls, podia viure intensament a "The Police", Eric Clapton o al mismissim Bono de "U2", ja que porten tants d'anys rasgàn le cordes que, Jero, Javier, Peluso i Álvaro es mimetissen en tot aquell grup al que li fan una versió.

Com a noticia especial per a este mitjà, el mateix grup va adelantar que formaran part del proxim recopilatori del fanzine benicarlando "la Filoxera", junt a grups com "Relevo de Plata", "Motorzombis", "Four on Six", "Hop Frog" y "MÑM", entre altres.

sweet home: hot rod

EL SO MÉS COOL

text H.A.V. foto: LA FILOXERA

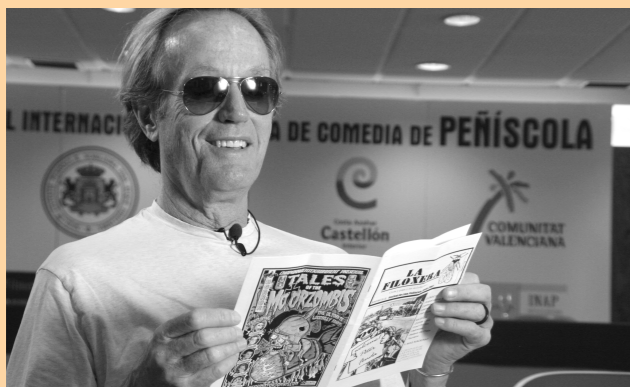
Res mes que desde Vinaròs se varen apropar aquesta banda de, cinc mes un, joves rockers per a deleitar al public que va abarrotar "El Bosc del Port" el propassat divendres dia 1.

Consagrats ja desde fa temps, "Comal Cool", mesclen ritmes de les mes diverses procedencies per a oferir als quel's ascolten, musica de gran caltat; proba de ell es l'exit que estàn tenin en la carretera, ja que no parenn de oferir directes casi totes les semanas, desdee Castelló a Tarragona, passen pel mitic "Hangar" vinarossenc.

El grup va tocar un ampli repertori, així com cançons del seu ultim disc "El sonido más cool", que no es varen perdre ni militants d'altres bandes i critics del ram que van estar allí presents per a saborejar desde la primera fins a la ultima nota.

"El sonido más cool"

FLASH!

Aprofitem el flash per anunciar que ja ha sortit el número 58 del fanzine benicarlando LA FILOXERA.

A la genial imatge del nostre cap de redacció Sr. Maura, l'actor Peter Fonda fa els honors a les tires còmiques d'aquesta irreverent i veterana publicació. (lafiloxera.es.kz)

RESULTATS (II)

text VICENT COLL

En la mesura que passen els dies les ferides couen menys. Ja ens avisava, al dia següent del 27-M, Manel Rodríguez-Castelló: a l'esquerra se'ns assecaria la llengua de tant llepar-nos les ferides. No cal buscar culpables del fracàs allà on no els hi ha. Si el Compromís no ha rutllat com tocava, es perquè no hem fet les coses com tocava. La resta es marejar la perdiu. L'únic fet inqüestionable és que una ampla majoria de la societat valenciana ha votat la dreta, exemplar d'una gestió immoral i que l'esquerra semi-agrupada ha estat incapaç de il·lusionar l'escepticisme crític que s'ha anat gestant durant els darrers dotze anys. Ens ho hem de fer mirar.

El bipartidisme s'acosta amb pas lent, però s'acosta. Els reiterats avisos a l'esquerra tradicional, en la seua caiguda lenta, però imparabile, cap a l'extra-parlamentarisme. El fre constant a un nacionalisme incapaç de superar la barrera electoral valenciana, que incrementa amb el pas dels anys la

Tocs i Vares

seua representació municipal. El primer avis ha fet salvar alguns mobles del valencianisme progressista, i ara per ara, s'ha evitat que el parlament valencià es converteixca en un hemicicle amb dues sigles: PP i PSOE. Però ja ho he dit, aquest ha estat el primer avis. La propera embranzida, si ens agafa a tots mirant-nos el melic, com sol passar-nos, la desfeta serà irrecuperable.

Hi ha dues opcions: apostar, com algú fa, per consolidar un projecte marginal, el qual necessitaria, al pas que va, més de cent anys per assolir uns resultats rellevants, o repensar-nos les particularitats en vista d'un so projecte: el País Valencià. Del contrari, després del 2011, ni això.

Inauguren el gasoducte La Jana-Benicarló que possibilitarà que 45.000 habitatges d'aquests nuclis es connecten a la xarxa

text JORDI MAURA

El director general d'Energia, Antonio Cejalvo, al costat de les autoritats de Vinaròs i de l'empresa Gas Natural van inaugurar el passat dia 31 el gasoducte que discorre pels municipis de La Jana, Traiguera, Sant Jordi, Càlig, Sant Mateu, Vinaròs, Benicarló i Peníscola. Aquest tram de gasoducte era l'últim que faltava per construir a les comarques de Castelló dels inclosos en el III Pla de Gasificació del País Valencià i el conveni signat entre la Conselleria d'Infraestructures i el Grup Gas Natural. Precisament aquesta empresa ha invertit prop de 5,3 milions d'euros en les obres, dels quals 1,6 han estat subvencionats per la Generalitat. El nou tram possibilita que 45.000 habitatges del Maestrat puguen gaudir dels avantatges del gas natural, a més d'assegurar el subministrament d'aquesta font d'energia en futurs desenvolupaments urbanístics.

Fins a ara la comarca utilitzava el gas procedent de dipòsits de gran capacitat però ara el subministrament procedirà directament del gasoducte que passa per La Jana i que arribarà amb un nou brançal fins a Peníscola. Enrique Argelich i Antonio Lucas, directors

del Grup Gas Natural van manifestar que l'objectiu en els pròxims 10 anys de la firma és passar dels 545.000 clients valencians de gas a 750.000 i arribar als 5.500 quilòmetres de xarxa de distribució. Per a això l'empresa inverteix a un ritme de 60 milions d'euros a l'any. En el futur es planteja unir el gasoducte del Maestrat amb el de Cabanes-Orpesa. També van remarcar que el gas és més estable en quant a preus i menor contaminant que altres derivats del petroli. Al País Valencià el 45 per cent de l'energia consumida prové de derivats del petroli, un cinc per cent inferior a la mitjana espanyola.

AIGUA, ELECCIONS I UNIÓ EUROPEA (1)

Ningú posa en dubte l'aclaparadora victòria del Partit popular (PP) a les eleccions autonòmiques de 27 de maig passat. A banda de la no mobilització de part de l'esquerra, cal remarcar l'extraordinària eficàcia de la campanya electoral popular. S'ha basat en repetir fins la sacietat una sèrie de denúncies o reivindicacions encara que les dades apuntaren en sentit contrari. El terrorisme, el victimisme respecte al govern central, l'aigua i l'AVE han segut les principals.

Respecte a l'aigua, el canvi de traçat del transvasament Xúquer-Vinalopó, les dessaladores –especialment la de Torrevella- i la derogació del transvasament de l'Ebre han segut motiu de crítiques aferrissades per part dels populars valencians. La confrontació entre el govern de la Generalitat i la ministra de medi ambient ha fet saltar espurnes. Per defensar el seus punts de vista, el govern valencià ha denunciat, en diverses ocasions, el govern central davant instàncies europees. Cal recordar que gairebé tota la normativa mediambiental es generada per la Comissió o el Parlament europeus i, després, és transposada a la legislació pròpia per cada estat membre. Tractarem cada cas en concret i després farem una valoració general.

L'any 1998, el govern popular aprovà el transvasament de 80 hectòmetres cúbics (Hm3) del Xúquer a les comarques del Vinalopó, Alacantí i les Marines, per a pal·liar la sobreexplotació dels aqüífers i assegurar l'abastament de zones turístiques. El recorregut anava des de l'embassament de Cortes fins a Villena, travessant el Massís de Caroig, una de les darreres serres valencianes verges. Posteriorment, quan s'aprovà el Pla Hidrològic Nacional (PHN) amb el transvasament de l'Ebre, no s'aprofitava el transvasament Xúquer-Vinalopó sinó que es dissenyava una nova conducció des de l'embassament de Tous –situat aigües avall de l'inici de la conducció- a Villena, duplicant innecessàriament una costosa infraestructura. Segons el Pla de Conca del Xúquer, l'aigua que s'extrauria del riu per la Manxa o pel Vinalopó i que perdrien les comarques de l'Horta, la Ribera o l'Albufera, seria substituïda per la de l'Ebre de molta pitjor qualitat.

Els ciutadans de les comarques valencianes afectades es mobilitzaren en contra d'aquest projecte al voltant de la plataforma "Xúquer Viu". Afirmaven que al Xúquer no li sobra aigua i que, amb el transvasament, el riu esdevindrà un ecosistema fluvial mort, el mateix que li passà al Segura. Denunciaven que l'aigua de qualitat transvasada és que la que necessita el riu, la Ribera i l'Albufera. Les obres de la conducció s'iniciaren a de 2002. La Comissió Europea acordà, a finals de 2003, finançar el Xúquer-Vinalopó amb 80 milions d'euros. Posteriorment, la Comissió de Peticions del Parlament Europeu, en un informe no vinculant, s'oposà al finançament perquè no es

garantia un cabal suficient per la conservació de l'Albufera.

La victòria de Zapatero a març de 2004 canvià dràsticament la política hidrològica del govern central. El PP acusà els socialistes de posar en perill les ajudes europees si no recolzaven el transvasament Xúquer-Vinalopó. Finalment, s'aprovà un nou traçat -no travessava el Massís del Caroig- pel un transvasament de 70 Hm3, menys que el cabal inicial, d'aigua agafada gairebé a la desembocadura del riu, en concret a l'assut de la Marquesa. El nou projecte fou recolzat per les organitzacions ciutadanes i finançat per la Unió Europea amb 120 milions d'euros.

Poc després de constituir-se, el govern Zapatero derogà el transvasament de l'Ebre. S'aprovà el Programa A.G.U.A. (Actuacions per la Gestió i Utilització de l'Aigua) per a proporcionar la mateixa aigua que el transvasament (1000 Hm3) més ràpidament. Les infraestructures claus són les dessaladores, en concret unes 17 que s'ubicaran sobretot a les costes d'Alacant, Murcia i Almeria.

El conseller Rafael Blasco denuncià a l'any 2005 que les dessaladores del programa A.G.U.A. eren "el major atemptat ecològic contra els valencians pels seus impactes ambientals" i que eren "insostenibles des del punt de vista territorial i paisatgístic". El seu substituït en el càrrec Esteban González Pons les titllà "nuclears de la mar" per l'impacte de la salmorra residual –aigua d'alta concentració salina- abocada prop de la costa; de fet, els abocaments dels nombrosos emissaris submarins urbans són més impactants que les salmorres de les dessaladores.

A juny de 2006, es licità a Torrevella una de les dessaladores més grans d'Europa. Anualment produirà 80 Hm3 d'aigua, 60 pel reg agrícola i 20 per usos urbans. El Consell de la Generalitat denuncià el Govern central a la Comissió Europea per infraccions al drets comunitari en la construcció de la dessaladora de Torrevella, pels abocaments de salmorra en una zona d'alt valor ecològic propera al Parc Natural de la llacuna de la Mata. El consell exigí la paralització de les obres, impedí el pas dels camions quan al mateix lloc s'havia construït una estació depuradora i una subestació elèctrica. El Tribunal Constitucional desautoritzà la paralització de les obres per part del Consell. La Comissió Europea desestimà les denúncies del Consell.

La sacralització per part del PP de la seva política hidrològica, basada en els transvasaments, li està donant uns rèdits electorals però entra en contradicció en la visió més sostenible que afavoreix la Unió Europea. Amb la política urbanística valenciana ha passat el mateix.

Pere Bausà

Territorio y Ciudad remet un segon concert previ que recull les al·legacions de les taules de participació

text i foto JORDI MAURA

L'empresa de Xerés que revisa el Pla General d'Ordenació Urbana (PGOU) de Benicarló, que data de 1986, ha remès ja a l'Ajuntament la segona proposta de concert previ de PGOU. Així ho va informar el regidor d'Urbanisme, Utiliano Martínez, que va explicar que el document va arribar el dijous previ a les eleccions. "En nom de no generar suspicàcies ni privilegis d'informació s'ha decidit penjar-lo en la web municipal perquè els veïns el puguen veure i el nou equip de govern puga actuar en conseqüència", va afegir Martínez. A més els serveis d'urbanisme compten amb una versió en paper per a aquells que no disposen d'Internet.

Aquesta segona proposta inclou les peticions manifestades per les taules de participació ciutadana, algunes de les quals havien estat qüestionades pels socis de govern i la mateixa empresa redactora, partidària de no explotar d'una manera intensiva la franja litoral. Enfront de la idea de les associacions de veïns de contar amb un aprofitament del 0,4, Territorio y Ciudad proposava un 0,2, un fet que no satisfieia les pretensions de qui compten amb propietats en una zona en la qual han proliferat en els últims anys habitatges en situació irregular. La proposta contempla les partides Sanadorlí fins a la Rambla d'Alcalà com urbanitzables amb el condicionament de la canalització del Barranquet i l'eliminació dels riscos d'inundació i la recalificació com urbanitzable dels 100 metres de franja marítim-terrestre, quelcom que depèn de més informes.

Territori concedeix a IFF-Benicarló l'autorització ambiental integrada, però haurà de presentar un estudi dels nivells d'olors en el seu entorn

text JORDI MAURA

La Conselleria de Territori ha concedit a l'empresa multinacional americana IFF-Benicarló, SA l'autorització ambiental integrada per a les instal·lacions destinades a la fabricació de productes químics diversos per a ús en perfumeria i cosmètics, a desenvolupar en la planta situada a Benicarló. El projecte veu la llum gairebé quatre anys després quedant inscrita en el Registre General d'Instal·lacions IPPC del País Valencià però condicionada a alguns requisits. Entre aquests que l'empresa presente en el termini màxim d'un any un Estudi Olfatòmetric realitzat per una Entitat Col·laboradora en Qualitat Ambiental, en el que es determine, mitjançant la tècnica de l'olfatometria dinàmica, els nivells d'olor en l'entorn immediat de les instal·lacions d'IFF Benicarló, SA, així com mesures correctores a fi de reduir les unitats d'olor en el cas d'excedir dels límits.

D'altra banda plasma la ronda oest per la zona de la via fèrria fins a la N-340. Tals propostes van partir de les taules de participació ciutadana reunides la passada tardor. El regidor socialista, que deixarà de ser responsable en el pròxim Ple d'aquesta àrea com a conseqüència del majoritari suport dels veïns al PP, va desitjar que "es prenguen les mesures al respecte perquè seguísca l'exposició pública i la participació dels veïns en el futur PGOU".

D'altra banda les aigües residuals industrials s'abocaran al col·lector municipal d'aigües residuals, prèvia depuració en la planta de tractament d'aigües residuals de la factoria, i haurà de complir la llicència municipal d'abocament al citat col·lector concedida per l'Ajuntament de Benicarló. Durant la tramitació de la IPPC el Consistori en col·laboració amb la Universitat Politècnica de Catalunya va elaborar un informe d'olors, del que l'empresa va discrepar aportant estudis dels últims 7 anys un laboratori homologat per la Direcció General de Treball de mesuraments "in situ" de les substàncies que són susceptibles de ser emeses a l'atmosfera per les instal·lacions d'IFF, obtenint-se com resultat el compliment dels límits legals per a la protecció de la salut dels treballadors. A més l'informe assigna a IFF emissions de productes que no es fan servir com matèries primeres, ni es generen en els seus processos productius, ni es manipulen en les seues instal·lacions; en concret: N,N-dimetilformamida, benzè i etilbenzè i que se citaven 39 productes que no es manipulen ni generen a IFF.

El Benicarló 'underground'

text LA COLLA DE TAFANERS

Disculpes públiques. La passada setmana, els tafaners, amb tanta valoració electoral, també vam perdre una mica l'oremus i deixant-nos portar per la inèrcia valorativa ficarem cullerada i la vam ficar fins el mànec. No és que no ho volguérem fer, tot el contrari, ho volíem fer però, tal volta, el to dur va superar el to còmic i irònic que volem donar a les nostres tafaneries i per això calia aquesta mena de reflexió en veu alta. Així que si algú s'ha sentit ofès, demanem les nostres disculpes, encara que només en el to, la resta va ben servit.

Quotes d'urbanització. Ens hem assabentat que els veïns de Corts Valencianes i carrers adjacents han rebut una missiva post-electoral demanat-los dinerets. No, no malpenseu, només són les quotes d'urbanització que han de fer efectives aquests veïns per tindre uns carrers apanyadets. I apanyadets que sembla que s'han quedat alguns al veure les xifres que han de pagar. Però el més divertit de la història és que aquetes quotes, segons hem pogut esbrinar, s'havien d'haver enviat a l'octubre de l'any passat, però ... Les eleccions fan miracles, momentanis. El dia després de les votades totes en bloc al correu. Marcelino i companyia, sobretot el regidor d'hisenda que s'estrenarà la propera setmana, ja té el primer merder damunt la taula. I és que, qui vinga després ... que arree!

Pintades. Hi ha gent que té el gust al ... Fer *grafittis*, alguns, i en alguns llocs, pot estar bé, però fer pintades a façanes contra alguns partits polítics enes sembla deplorable. Aquesta gent es podria entretindre's pintant-se la seu casa o la del partit al que són favorables.

A veure si també els agrada. De tota manera, hem deixat l'encàrrec, al no fa massa temps creat, servei d'informació tafaneril, perquè esbrine alguna cosa.. Veurem que ens diu.

A la pata coixa. Els tafaners ens hem assabentat que "el caminante" té la pata "xula". Que s'ha trencat un os del peu, vinga. Segons li ha dit el metge, encara que eixe os no s'usa per a res ara, abans per a pujar als arbres, no pot moure el peu. Com suposem que estarà vagarós, i no el veiem enfilant-se als arbres com les mones, des d'ací l'animem a que torne a fer-nos les seues cròniques dels seus viatges al llarg i ample del món. Ací, molta gent està esperant la crònica del seu últim viatge per terres asiàtiques. Ara no té excusa. Estem esperant.

En clau de País. Segons ens van fer cinc cèntims el partit blaveró, eixe nou que es van inventar i que no va fer res, tenia com a premissa principal expropiar la seu d'Acció Cultural del País Valencià. I és que alguns, a banda d'estar tocats del bolet i dir bajanades es pensen que "to el monte es orégano" i que

poden fer el que els dona la gana. Que mane el PP, no vol dir, que un puga fer el que li vinga en gana, per molt blau que este siga. Els successor de Lizondo, fins i tot, el vol superar per la dreta, en les seues manies persecutòries.

Contents per tot arreu. Contents estaven a la seu del PP després de la seua victòria aclaparadora. Allí vam veure a l'opinador imparcial que volia que guanyés aquest partit, més content que un gínjol. També al portaveu del que "hay de lo mio", el vam veure per allí, segurament per assegurar-se que com ell havia fet la seu part, aportar els 3000 vots promesos (no sabem com ho devia comptar), ara li toca complir al partit que governarà. Segurament devia portar el document signat perquè no es desdigueren. El que fan alguns per aconseguir el que volen!

"Furtapatos". Ens han dit que van veure un candidat arrancar alguns pòsters de la passada campanya electoral. Quan el van veure va eixir corrents. Els tafaners no direm res. La nostra boca està segellada.

Papeo. Ens han comentat que ha hagut gent que aquesta campanya electoral ha fet una mena de tour fartomitinero. I és que sembla que més d'un es presentava al final dels mitins-xerrades i començava l'esmorzar amb el primer partit, continuava amb un altre partit per dinar i, al final, amb un altre, al sopar. Els partits són polítics, no de futbol (a veure si us pensàveu que ens havíem tornat bojós). I és que, alguns, aixífeient la fartera per tota la setmana acabant amb tot el tiberi. Cal reconèixer que la gent és espavilada. Les campanyes electorals ja no són com abans quan la gent anava per convicció, ara els fa falta un reclam, i quin millor que una fartera.

Xiprers

text JOSEP IGUAL

Desconeixo d'on arranca exactament la visió funerària del xiprer. Però el cert és que l'elegància del xiprer indicava, en els senders de pelegrinatge, el grau d'acollidora hospitalitat dels hostals i les masies. Amb un xiprer palplantat a la façana, es sabia que se'ns donaria aigua; amb dos, aigua i pa; amb tres: aigua, pa i un llit on alleujar la pols dels camins.

Tota l'arquitectura gòtica s'emmiralla en la sòbria verticalitat del xiprer. Algun poeta clàssic parlava del xiprer com la catedral de l'ocellassa. De tenir raó, aquesta catedral poètica hauria de ser ineludiblement gòtica. El xiprer és la inspiració primera contra les bromeres daurades del barroc.

Hi ha xiprers presencials o omniscients en tot el nostre gòtic. Hi ha la nervada estilitzada del xiprer en l'arquitectura orgànica de Gaudí. Hi ha la gravetat de la sintaxi de l'ombra allargassada del xiprer en el Dalí surreal. Hi ha la companyia, com un rellotge indiferent que certifica la fugissera petja humana en molts poemes del millor Espriu. Hi ha el tancat de xiprers no molt alts vetllant el conreu en les novel·les de l'Arbó. Hi ha el xiprer litúrgic, que connecta els dos móns, en Delibes i molts altres narradors apareguts després de la nostra guerra. I hi ha el xiprer místic de Gerardo Diego que relliga la seua poesia –tan la creacionista com la de tall clàssic.

És cert que en quasi tots els cementiris de la nostra mediterraneïtat, els rengles de xiprers són presents tot guardant els caminants centrals o ombrejant els noms i les xifres dels nínxols, airejant a mitja veu un banquet de pedra on recollir-se i parlar amb els absents.

Un dels màxims poetes del xiprer és sense dubte Dante Alighieri (tan decisiu a l'hora de fixar imatges en l'imaginari catòlic de tants segles). Quan converteix un rengle de xiprers, vists en un turonet, amb una greu processó de frares en actitud de

Quadern Ondulant

pregària, segella una visió potent i càlida alhora de la qual ens serà impossible desempallegar-nos-en quan contemplem en el primer raig violeta del cansament de la claror una escena semblant. Sí, aquesta és la grandesa de la poesia. Les imatges dantesques habiten encara amb persistència de marca de ferro roent en les consciències de molts flancs de la cristiandat. Quan els nous teòlegs –i els darrers papes- ens diuen que l'infern no existeix, que no és un lloc, de biaix deuen mirar-se amb desconfiança la força dels gravats de paraules de l'immens Alighieri, no tenint-les totes en comprendre l'assentament de les visions del bard immortal.

Hem contemplat esponerosos xiprers vitalistes, acompanyant les atàviques indústries de l'humà, a la Toscana. A Turquia, segona les cròniques d'alguns viatgers il·lustres, no és difícil veure a l'ombra d'un xiprer, assegut possiblement sobre una fresca llosa d'una tomba, un estoic indígena meditant i consumint una cadenciosa pipada de temps deturat. El paisatge el contemplem els espectadors del paisatge. En cap cas els manipuladors profitosos del paisatge en són conscients del conjunt on són incardinats. El llaurador veu fruits en mirar la terra, i meteorologia propícia o adversa en enlairar els ulls. Els menys dotats per calibrar els detalls d'un paisatge són els treballadors de la terra. Mesurar i representar els paisatges és afer

d'altres oficis: de pintors i escriptors, principalment.

No se sap amb absoluta certesa d'on arranca exactament l'associació del xiprer amb les tombes. En alguns cementiris nostrats s'ha perpetrat el desfici d'abolir el xiprer i apostar per altres espècies. Canvien els criteris. No se sap si per a millor.

Un surrealista francès es va comprar un nínxol en vida i el visitava tots els dies, portant-se flors. El que no hi ha notícia en els papers és de que el seu darrer refugi estiguera acompanyat de cap alt xiprer.

ELS NINOTS INDULTATS

guió i dibuix JESÚS MAESTRO

"paraguas o ombrel·la"

NOTA DE PREMSA

Esquerra Republicana-Benicarló vol agrair la confiança depositada de qui, el passat 27 de Maig, va decidir votar la nostra opció. Malauradament, no vam aconseguir pasar la barrera del 5% de vots necessaris per a accedir al consistori. Des d'Esquerra-Benicarló, sabem que aquestes eren unes eleccions difícils a Benicarló; el "canvi de jaqueta" que el Bloc va dur a terme a mitjan legislatura passada va provocar que molts Benicarlondos i Benicarlondes optaren per l'anomenat "vot útil", fent augmentar així el percentatge de vots dels partits majoritaris (PSOE i, de forma molt especial, PP). Tanmateix, hem de fer pública una declaració d'intencions: Aquest cop no ho hem aconseguit però, com diu la cançó, "vindran altres dies que bufe bon temps"; nosaltres, aquests propers quatre anys, seguirem fent públiques propostes per a un Benicarló millor i més de la gent; lluny d'amiguismes i de projectes sense sentit. Per això, ens ratifiquem en els compromisos que vam adquirir durant la campanya i, amb més força si cap, seguirem lluitant per que es senta la nostra veu a Benicarló.

CARTA BLANCA?

Els polítics deuen estar analitzant, amb perplexitat, com és possible que la corrupció urbanística –i altres corrupcions paral·leles-, no ha passat factura als polítics que les han protagonitzat. Al menys no a tots. Perquè si bé a Cienpuzuelos, la dimissió del alcalde socialista -implicat en un escàndol urbanístic- ha suposat la devaluació del seu partit i l'augment de vots per al PP, no ha estat així en Andratx, en Alhaurín, en Mogán i en Las Navas del Marqués –entre altres-, on els protagonistes dels escàndols han estat edils del PP i encara han guanyat vots (!). Més a prop ens toca el cas Fabra, imputat en nombrosos afaires que, beneficiant-se de la lentitud de la justícia i la singularitat d'un jutjat, amb canvis continuats de titular –Nules-, encara li ha permès guanyar suport popular, a Castelló.

Vol dir això que la moral va per una banda i el recolzament "popular" per una altra? O, pot ser, que les lleis –algunes lleis al menys- poden ser infringides impunement, amb bons advocats al darrere? O que si hi ha diners a repartir, la consciència no compta? O que en política tot val?

Esperem el dictamen dels polítics.

Marc Antoni Adell

L'IES RAMON CID, A ALACANT

Els dies 2 i 3 de Juny va tenir lloc la Fase Autònoma de l'Olimpíada Matemàtica. Els estudiants classificats en la Fase Provincial s'havien de presentar el dissabte en la Llar Provincial d'Alacant. A les 17 h els van dur a la Plaça dels Estels para realitzar la prova de camp per equips. Després va tocar passejar pel port d'Alacant fins a l'hora de tornar a sopar. I, després del sopar, activitats lúdiques fins a l'hora de ficar-se al llit i descansar per, a l'endemà, estar frescos i poder realitzar la prova individual. A les 12 h, temps lliure fins a l'hora per a menjar i a la tarda, a conèixer els resultats, on Benicarló va tornar a quedar en bon lloc.

L'IES Ramón Cid participava amb Celia Traver, Mario Marzal i Anna Tikhonova... i CELIA va poder aconseguir ser 5ª (finalista) ja que ella és de 1º ESO i competia amb les de 2º.

BREUS

text REDACCIÓ

S'incendia un habitatge ocupat per desenes de magribins a Benicarló

Els baixos d'un habitatge del Carrer Cabanes de Benicarló es van incendiar dilluns passat cap a les 16.30 hores. La casa estava ocupada des de feia gairebé un any per desenes de magribins, segons va relatar una veïna. "Havíem avisat reiteradament als actuals propietaris d'aquesta circumstància però pel que sembla ningú va actuar", va explicar. Com a conseqüència de les flames va explotar el cristall de la porta principal, alertant als veïns i donant motiu a una intensa fumera.

Als pocs minuts els bombers del Parc de Benicarló i la Policia Local van acudir al lloc dels fets per a evitar l'accés de vehicles. Els efectius del consorci van extingir les flames, van ventilar l'habitatge i van tractar de comprovar l'origen del foc. Els veïns assenyalen a l'incendi de fusta en l'interior de la casa com possible causa. "No tenien ni llum ni aigua i encenien llenya i cartrons", van assenyalar.

Comissions Obreres del País Valencià, va guanyar les eleccions sindicals

Comissions Obreres del País Valencià, va guanyar les eleccions sindicals que es celebraren ahir, 4 de juny, a l'Organisme Autònom de Centres Socials Especialitzats de Benicarló. CCOO va aconseguir 59 vots i 6 delgats al comitè d'empresa, front a UGT que es va quedar amb 3 representants i 31 vots. La prioritat, en estos moments, per a CCOO, passa per reprendre les negociacions que van quedar interrompudes per les eleccions municipals, a partir dels acords ja presos en la Mesa General de Negociació, i en base a les taules salarials acordades per a tot l'OACSE i l'aplicació d'un conveni únic per al personal de tots els centres.

Apareixen pintades a la seu del Bloc de Benicarló

Una pintada de spray que resa: "Traidores el pueblo ha hablado" embruta des de dilluns passat la seu del Bloc Nacionalista a Benicarló. Apareix a pocs dies del resultat de les eleccions, que han donat un tomb polític a la localitat. Precisament el Bloc ha estat la formació més perjudicada de totes, passant de cinc a dos regidors i on el PP ha augmentat fins als 6.000 vots.

El divendres dia 1 de juny es va celebrar el festival de fi de curs de la Coral Sambori del col·legi Marqués de Benicarló

Presentat per Pere Sánchez, dirigida per Conxa López i acompanyats al piano per Lizzy López, va ser un espectacle meravellós i emotiu per l'acomiadament dels divuit alumnes de sisè que acaben la seua escolaritat de primària i per tant la Coral.

L'acte està dividit en tres parts. La primera amb cançons treballades durant tot el curs i algunes part del musical "El Castell Encantat". La segona dedicada al festival d'Eurovisió amb algunes cançons que han representat a Espanya en aquest concurs. I la tercera per l'acomiadament dels graduats que cantaren la cançó "My Way" amb lletra adaptada a l'acte.

Al finalitzar, es va fer entrega a tots els alumnes de sisè d'uns records del seu pas per la Coral i detalls a la directora, presentador i acompanyant al piano de part de l'AMPA, alumnes de sisè i resta de cantaires de la Coral.

RESSACA ELECTORAL

Fronteres

text JOAN HERAS

És una sort poder tenir uns dies per pair les coses i, després, intentar deixar per escrit algunes consideracions que els fets despertem en unes ratlles mínimament ordenades i coherents. Els processos electorals, sovint continus i omnipresents, produeixen cert cansament. Però els resultats que surten de les urnes ens deixen indiferents o estupefactes. En aquest sentit, el fet de tenir el privilegi de poder disposar d'aquest espai quinzenal en aquesta nostra Veu per dir exactament el que vulgui, sense restriccions de cap tipus, m'ha permès deixar reposar sensacions i reflexions que m'han suscitat els resultats electorals del passat 27 de maig i, en fi, m'han permès deixar passar una mica la ressaca que tot plegat provoca.

La primera consideració - i no podia ser d'una altra manera- s'ha de dedicar a l'èxit de l'extrema dreta nacionalista espanyola. No sé si he de subscriure la tòpica afirmació "Cada poble té els governants que es mereix". Sempre m'ha semblat una afirmació simplista i que no aprofundeix en raons sociològiques mínimament de fons. Però, per altra banda, no es pot negar que una part molt significativa -electoralment clarament majoritària- d'aquest nostre pobre Benicarló i d'aquest encara més pobre País Valencià considera que el PP és la millor opció per governar -o desgovernar. Una part significativa del poble i del País, per tant, ha dit amb el seu vot que aquests són els millors, que el seu model de país -bé, potser hauria de dir de regió- és el més adient o el menys dolent dels que s'ofertaven. Així doncs, sembla clar que una part del poble vol uns governants que fan bandera i eix ideològic d'aspectes tan importants com ara la destrucció del territori, de la cultura i la llengua pròpia, dels ja debils serveis públics -educació, sanitat, transports...- i d'un estil diguem-ne peculiar de guanyar vots -no sé si massa ètic, però en fi. Una part significativa del país ha dit que l'estil, el tarannà i la manera de fer d'un senyor fabra, per exemple, és una icona de bon fer, un model immaculat de gestor públic que tots els nostres fills -les noves generacions, en sentit ampli- han de tenir com a referència indiscutible. De fet, no ens equivoquéssim pas, el model de fer política del PP i l'actitud exemplar de molts dels seus dirigents, és una de les grans aportacions sinceres i honestes que aquest partit -confessional com és- fa per combatre l'excessivament comentada crisi de valors dels nostres joves desorientats, abocats al consumisme i a l'hedonisme més salvatge.

Una segona consideració s'ha de centrar en la responsabilitat de la resta de partits en la configuració de l'actual mapa electoral. No serà tal vegada que el xup-xup

espanyolista del PSOE i la seva trista tebior en la defensa -més enllà de proclames electorals- d'una política social i nacional clara no ha fomentat en part de l'electorat un vot cap a la dreta -perquè, al capdavall, "mal per mal, preferim bèstia grossa" o una abstenció desencantada? I què ha passat amb el Compromís? No s'ha entès com un bon projecte per construir un model diferent de país? Que cadascú tregui les seves conclusions

Però, en fi, més enllà de consideracions concretes, conjunturals, sembla molt clar que el sistema democràtic no s'ha de reduir a les jornades electorals i als resultats que se'n deriven. Des de l'inici de la transició es va explicitar amb claredat que la voluntat de tots els partits -i especialment els que es proclamaven d'esquerra però que ensumaven el poder- la voluntat de reduir i circumscriure la decisió i l'activitat política de la ciutadania al fet d'anar a posar la papereta a dins l'urna cada dia preceptiu d'eleccions. La voluntat de desmobilitzar els moviments socials de base va ser evident i malauradament força exitosa. Afortunadament, però, hi ha moltes persones que encara creuen que és molt necessari organitzar-se i treballar per defensar drets fonamentals -laborals, lingüístics, medioambientals, d'opció sexual, per la supressió de barreres arquitectòniques o en la comunicació, etc- i fer d'aquesta defensa una lluita política coherent. No podem parlar d'una societat democràtica si no disposa d'un bon teixit associatiu de base, divers i ampli, que defensi els drets de col·lectius minoritaris o minoritzats i que faci d'aquesta defensa un valor imprescindible d'una societat mínimament justa. Tothom que treballi en qualsevol moviment de base sap que no és fàcil tirar endavant les lluites i que molt sovint, sota pretesos models participatius, s'hi amaga la voluntat de les diferents administracions de neutralitzar o fer emmudir veus crítiques. I la meua esperança i confiança en la democràcia rau, precisament, en la veu i la força dels moviments socials que saben mantenir, malgrat tot, la lluita per drets legítims i imprescindibles.

Amb això no vull dir que allò que faran els governants escollits ara fa pocs dies no tindrà cap influència en la nostra vida. Evidentment que és important qui mana, què pretén fer i què farà de veritat, perquè bona part de les nostres vides com a ciutadans es veuen condicionades per allò que decideixen. En aquest sentit, vénen -o segueixen- temps realment difícils. Malgrat tot, però, aquella part de la ciutadania que clarament no ens mereixem els governants que ens han tocat seguirem defensant, malgrat ells, la democràcia, els drets de les persones i dels pobles. Potser en alguns aspectes ara ho tindrem una mica més difícil, és cert, però cal continuar contribuint a fer que la democràcia no estigui segrestada.

Senyora Garcia

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista,

text EL LECTOR

Ara ja no tenen excusa. Se'ls ha acabat el xollo de la mamelleta de les eleccions i ara s'han de posar a treballar de valent. Per sort o per desgràcia, el tema de la setmana que ve no seran els possibles pactes postelectorals per una raó tan òbvia com el nombre de regidors que han tret els populars i els que no ha tret la resta de forces polítiques. Hi ha qui diu per ahí que hem d'esperar cent dies per a començar a jutjar la feina del nou equip de govern. Jo no sé qui es va treure aquest absurd costum del barret, però queda ben clar que el primer que no l'ha complert històricament ha segut el partit de Rajoy, per això jo espero que vostés tampoc no ho facen i comencen a donar canya des del primer dia. Em sembla que serà una legislatura molt divertida, amb un equip de govern farcit de regidors nouvinguts, que seran víctimes propiciatòries de l'oratoría i experiència d'alguns membres de l'oposició. No ho puc negar. Tinc ganes de vore el ple dels pressupostos i la defensa d'ells que farà el regidor d'hisenda. Però a qui tinc realment ganes de vore actuar és al nou regidor de festes. Sense comentaris. Qui ho tindrà més fàcil serà la possible regidora de turisme, que poca cosa haurà de fer per tal de superar les seues predecessores. Pel que fa a les justificacions que han fet els partits polítics dels resultats, no vull opinar. Els discursos ja estan fets i cadascú els agafa segons els seus interessos. Les excuses no són cap novetat i es repeteixen cíclicament, com els temes de La Veu. Ara només es cal esperar que d'una vegada per totes ens arribe la pluja de milions que Mundo fa tans d'anys que està negociant al més alt nivell per la capital del regne, que també seguirà en mans de Ratzinger, Ecclestone i el senyor Americascap, els tres grans puntals de la nostra idiotincràcia com

a poble. Carta blanca, la gent volen pa i circ, i pa i circ tindrem. Fins que ja no puguem més. Som rics i els diners s'han de vore per algun lloc, les preferències estan ben clares i la sanitat i l'educació públiques poden esperar, que per això tenim les privades.

Ara ja no vull parlar més d'eleccions perquè ja fa dues setmanes que s'han acabat i el tema ja comença a fer-se una mica pesat. Per això començaré amb una certa empatia cap al metge que li va dir a una pacient que el que millor li aniria seria l'aigua beneïda. Ja em puc posar al lloc dels dos, però penso com hauria d'estar el facultatiu per arribar a eixe extrem. Suposo que ningú no s'ha plantejat que potser la consulta de l'odontòleg estava tan sumament col·lapsada que l'home (o dona) no va veure lògica una visita per a no res. Tot això ho dic des de la meua ignorància, però penso que no hauria d'haver tingut tant de ressò mediàtic l'anècdota com la situació de precarietat i col·lapse en que es troba el nostre vetust centre de salut.

Lúcid, molt assenyat l'anàlisi que fa Robespierre i que potser hauria de fer pensar a algú. Dic jo.

Celebro amb joia el retorn del meu

admirat Tolito. Vinga, va, a vore si la cosa agafa una certa regularitat amb el govern de la dreta i no ho amollem.

També voldria dir-li, senyora Garcia, que en la meua modesta i prescindible opinió, que em sembla que la secció dels tafaners està massa polititzada. Penso que hauria de ser més fresca, amb apunts curts que ens contes les coses més intrascendents que passen pel nostre poble, però que tinguen la seua gràcia sense furgar ferides. És la meua opinió.

L'ESPIFIADA DE LA SETMANA

Ara resulta que el senyor Salinas, segons vostés, serà regidor de falles. Regidor de falles? Volen dir que les festes a prendre pel sac? Passaran les falles a ser les festes del poble? Demanarem a la curia vaticana un canvi de patró? Llevarem a sant Bertomeu de la peanya i posarem a san José Obrero? Comprarem una imatge de la Geperudeta i llevarem la Mare de Déu de la Mar? Es gastarà l'ajuntament diners en fer una falla pagada dels nostres impostos? En tal cas, es pot demanar l'objecció fiscal? Canviarem els bous a la mar per una feria taurina de fallas?

Això no cola, senyor Marcelino Domingo, junior

És costum estesa entre els mitjans de comunicació donar als polítics tres mesos, exactament cent dies, de cortesia, per a veure com es posen a treballar en els seus programes i promeses. Per altra part no és massa normal que la premsa comence a repartir estopa abans que un polític prenga possessió del seu càrrec. Com poden criticar a un polític, a més en aquest cas novell, si encara no ha començat a manar?

No anem a clavar-nos amb el polític local pel que ha fet o ha deixat de fer, ens posarem amb ell pel que ha dit. Atemptar contra la Història és atemptar contra la intel·ligència i el senyor Marcelino Domingo ho ha fet. O bé per desconeixement de la Història o, el que seria molt pitjor, per tractar de manipular-la, va fer unes declaracions que no podem deixar-les passar per alt.

Ja sabem que tota la història, en tot el món, ha estat, està i estarà, manipulada pels vencedors, o pel poder, com es vulga. Ja sabem que la història mai es pot agarrar al peu de la lletra. Però el que no pot fer un alcaldet (per novell) de Benicarló, en el sentit que no és ni cronista ni historiador, és anar dient, per ací, barbaritats i menys sobre persones que són de la seua pròpia família.

Només cal obrir qualsevol enciclopèdia i buscar "Domingo Sanjuán, Marcelino (Marcel·lí)", per saber qui era aquest personatge. Persona culta, mestre, periodista, escriptor d'assaig i teatre, federalista,

588

DES DEL 18 D'AGOST
DE 1995

autonomista, republicà, defensor de la política social, d'esquerres, ... i del PP. Això no cola, senyor Marcelino Domingo junior. I si no s'ho creu, a Tortosa, pot preguntar per les "Marcel·lines", encara en deu quedar alguna en vida.

Si no disposeu de cap enciclopèdia a l'abast i no voleu anar a la biblioteca, només cal entrar a internet i teclejar Marcelino Domingo. Els resultats seran el mateixos. Veureu que un home que en el

poc temps que va estar de ministre d'Instrucció Pública va fer 7000 escoles, en aquella època, 7000, mai podria militar en un partit que permet que aquest proper curs, la meitat de l'alumnat d'Educació Primària de Benicarló ho faça en barracons per falta de previsió, tant a nivell municipal com a nivell autonòmic (a nivell local, tot i que el PSOE-Bloc no estan lliures de culpa, el problema ja estava generat en la era Mundo).

Tal i com van les coses al senyor Marcelino Domingo, junior, li proposem una virtut: discreció i poques paraules. A boca tancada no entren mosques.

De totes maneres, com que creiem en la genètica, estem segurs que en quatre anys tindrem el Ròdenas acabat, l'escola virtual nº 4 (és així com les han batejat), acabada, i la nº 5, encara per planificar, acabada.

Pense, senyor Domingo, que quan la nº 4 estarà acabada ja en farà falta una altra. Ens juguem una estrella?

Carxofa: per a la regidoria de cultura per organitzar el II Festival de Big Bands de Jazz de Benicarló i, com no, per la la Big Band cadufera formada com a resultat dels tallers del 2006 i que ara està dirigida per Leo Tejedor. Esperem que el canvi polític no deixi perdre activitats com aquesta.

Panissola: hi ha governs que intenten governar per a tots i d'altres que només ho pensen fer per als seus. Així ho ha manifestat el PP que no pensa governar per als lectors de la Veu. El PP ha agraït en diferents mitjans de comunicació la confiança de la gent en la seua formació però no res ha d'agrair als lectors d'aquest setmanari. A La Veu igual li haguérem tret el comunicat d'agraïment. Com diuen a Espanya: "lo cortés no quita la valiente". Panissola per la PP.

Benicarló en Jazz

text TOLITO

El Benicarló en Jazz 2007 ha finalitzat. La segona edició d'aquest Festival de Big Bands ha programat una proposta d'una extraordinària qualitat que ens ha situat en el centre musical del país per uns dies (Perico Sambeat, David Pastor, Leo Tejedor...) Els acords del jazz han arrelat i la nombrosa assistència del públic, confirma la idea com un encert de l'actual regidoria de cultura en funcions. Tanmateix, aquest recolzament popular ha de servir per garantir la continuïtat d'un projecte condemnat a l'èxit i la glòria a mig i llarg termini.

Cal assenyalar també la Big Band de Benicarló, nascuda en la primera edició del Festival, que constitueix una oportunitat per la diversificació de l'oferta musical que privilegia músics i públic. Els primers tenen una nova experiència de desenvolupament i aprenentatge. Els espectadors sumen a l'agenda una alternativa estable a la clàssica programació de l'II-lustríssim, una possibilitat afegida que amplia el ventall de l'oferta cultural.

És obvi que, tota la iniciativa -Festival i Big Band local-, no tan sols mereix l'oportunitat d'una tercera edició, sinó que és raonable exigir una major empenta de les institucions implicades. A l'Institut Valencià de la Música, ara que manen els nostres, ja ens esperen ansiosos amb la saca de les subvencions milionàries. Espavilem que farem tard!

Còpies	Llibreria
- Color	- Infantil
- Blanc i negre	- Adults
- Plànols	- Text
- Digitals	

Novetat
Còpies grans formats a COLOR
Tots els tamanyos

Papereria
Material d'Oficina

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció/ JORDI MAURA
Consell de Redacció/ XIMO BUENO,
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL
CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita
Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
laveubenicarlo@terra.es

Amb el suport

Col·laboradors/ PERE BAUSÀ, JOAN HERAS,
XAVIER BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES LLUCH,
RAMON PARÍS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA,
JESÚS MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER,
SUSANNA ANGLÉS, VICENT COLL, JOSEP BARBERÀ,
J.M. SANABDÓN, DR. CLIMENT, ROBESPIERRE I EL
SAMARUC
Fotografies/ NATALIA SANZ, GREGORIO SEGARRA

Administració, subscripcions
964 475698
©COPISTERIA GRÈVOL
Dipòsit legal/ CS-193-2004
Imprimeix/ GRÈVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.